

22110103

International Baccalaureate®
Baccalauréat International
Bachillerato Internacional

FINNISH A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
FINNOIS A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
FINÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)

Mercredi 11 mai 2011 (matin)

Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Kirjoita kommentti jommastakummasta tekstistä.

1.

– Aion ottaa kissan, Vuokko sanoi.

Se oli uusi ajatus. Se värähteli mielen pinnassa, välkkyi kuin öljyläikkä rantavedessä. Ikkunan takana oli talvi, mutta lumen lävisti jo valo vaativana, sinkosi päivä päivältä pitemmän kaaren kuin suopungin yön sarviin. Mutta ensin oli annettava talven olla kokonainen, yöt olisivat pimeät vielä pitkään, ja syvällä maan alla yö olisi pimeä aina. Oli suuri ilo nähdä kevät yhdessä äidin kanssa; sitä iloa ei enää tulisi. Äiti tunnusti kevään täydestä sydäimestään vasta kun koivut vihertyivät, otti sen vastaan ja antoi hänellekin, avasi ikkunan ja sanoi: – Kuuntele.

Niin hänen piti äiti muistaa, sellaisena. Keväässä, avoimen ikkunan luona peippoa kuuntelemassa.

Äiti salli hänelle kevään, mutta kissaa tai koiraa ei sallinut, koska uskoi olevansa sairastumassa astmaan. Nyt hän saattoi sallia itselleen edes kissan, äidin kuolemasta oli jo sen verran aikaa ettei hänen muistonsa enää häilynyt niin herkästi loukkaantuvana ja yhdestäkin väärästä ajatuksesta syrjään vetäytyvänä. Etäisyys antoi muistolle eheyttä ja lempeyttä; se ei ollut enää äiti itse vaan muisto äidistä, ja hän oivalsi että muisto oli ainakin osittain hänen omassa vallassaan, hän saattoi säädellä sen laatua ja vahvuutta ja pitää silmällä suhdettaan siihen. Ei kissan haluaminen, kissan ottaminenkaan sitä vahingoittaisi.

Mutta kissaan piti valmistautua. Piti paneutua kissoihin, nehän olivat hänelle jokseenkin vieraita. Hän lainasi kirjastosta kissakirjoja, tutustui kissan alkuperään, rakenteeseen, luonteeseen ja ominaisuuksiin. Hän luki kissan ravinnosta, sairauksista, synnytyksestä, pennuista. Hän selaili kirjakaupassa uusimpia kissakirjoja ja osti yhden, sellaisen jonka kuvituksena oli enimmäkseen harmaita raidallisia maatiaiskissoja.

Hän vieraili eläinsuojeluyhdistyksen kissatalossa ja tarjoutui sinne vapaaehtoistyöhön. Hänet otettiin, häneen luotettiin vaikka hän tunnusti kokemattomuutensa kissojen suhteen. Niiden paljous hämmensi häntä, niiden moninaisuus häiritsi, ja hän näki etteivät ne olleet kovinkaan onnellisia väliaikaisissa odotustiloissaan. Toisinaan joku niistä sai oman kodin, sitä tultiin hakemaan, mutta kohta uusi kissa tuli tilalle. Hän katseli kissoja ja yritti kuvitella jotakuta niistä omakseen: haluaisinko minä tuon? haluaisiko se minut? Hän tunsu epävarmuutta niiden edessä ja ne katselivat häntä arvioiden, vaikka ottivat mielellään vastaan hänen tarjoamansa ruuan. Ne raottivat silmiään kesken päiväunien ja vilkaisivat häntä välinpitämättömästi, kun hän pysähtyi häkkien eteen katselemaan. Yksikään niistä ei näyttänyt halukkaalta lähtemään hänen mukaansa, tulemaan hänen omakseen. Ne olivat jatkuvassa odotuksen tilassa, niiden tämänhetkinen elämä turvallisissa mutta ahtaissa oloissa oli tilapäistä ja ne tuntuivat tietävän sen, sillä toivottomilta ne eivät vaikuttaneet. Mutta hän ei ollut vastaus niiden odotukseen, ne nuolivat levollisina turkkiaan kun hän kulki ohi.

Eeva Tikka, *Hidas intohimo* (2007)

- Millaista ihmistä Eeva Tikka kuvaa tässä novellissaan?
- Mitä kerronnan keinoja kirjailija käyttää tässä katkelmassa?
- Millaisia ajatuksia tämä katkelma herättää?
- Miten kuvaisit tämän katkelman sävyä?

2.

Minä tulen läpi tuiskun

Minä tulen läpi tuiskun,
huudan kuin halla tai haitari.
Läpi viiden tuulen ja kinostuvan ajan
tulen virvatulta ajaen, tulen sieltä
5 missä liekki palaa, yötä päivää
kytevät suot, missä muta kuplii.
Kaipuu on täyttänyt keuhkojeni palkeet.
Minun huutoni
on muita huutoja kylmempi.
10 Se jäätää järvet ja kiristää kivet
rannoille kuin hampaat.
Se murskaa marjat ja kuorii pihlajat.
Se jähmettää metsän.
Vain lumi tupruaa, järven yllä
15 loputon lumi.

Olli Heikkonen, *Jäätikön ääri* (2007)

- Mistä runo puhuu?
 - Mitä tyylikeinoja runo käyttää?
 - Mitä tunteita runo käsittelee?
 - Millaisen vaikutelman runon puhuja antaa itsestään?
-